

Mosonyi Erzsébet, (aki egyesületünk munkájában, programjaiban is aktív önkéntes munkatárs) beszámolója afrikai árvaházban töltött önkéntességéről.

A kezdet

Mosonyi Erzsébet vagyok Békéscsabáról.

Születésem óta valahogy rengeteg ellentmondás lett a lelkembe festve. Sok luxustehetség és sok minden, nem, ami általában sokaknak magától értetődő lenne. Ezek együttesen kreativitásra kényszerítenek, adnak egyfajta sorsot, egy tipikus életutat valahol a luxus hotel és a híd alatt alvás között. De nem bánom, mert így az életnek van értelme, terjedelme és tartalma. Szeretem azt a gazdagságot, ami a művészetben, a kreativitásban és az emberek személyében rejlik. És szeretek játszani, nevetni, ezek megfizethetetlenek és mindig a dolgok fölé emelnek!

2006 nyarán a Művészetek völgyében találkoztam a Taita alapítvánnyal. Az alapítvány támogatja a pilisi árvaház, gyermekotthon lakóit, és ami leginkább vonzóvá tette az önkéntességet számomra az - az, hogy a Taita alapítványnak van kin Afrikában, Kenyában árvaháza, ahova toboroztak önkénteseket.

Persze azonnal igent mondtam, de hosszú út vezetett a tényleges indulásig, hiszen az alapítvány felkészíti az önkénteseket a kinti világra, életre.

Volt néhány pillanat, amikor az elhatározás megingott, de látva az alapítvány fényképeit a gyerekekről a kinti „életről”, beszámoló a már kint járt önkéntestől, mind erősebbé vált az érzés hogy mennem kell és foglalkoznom a kint gyerekekkel. Egyedül vágtam neki, mert a társam lemondta utolsó pillanatban, de az alapítványtól minden segítséget megkaptam, amit csak lehetett. Felvettem a sok védőoltást, és eljött a pillanat 2007.03.03., amikor a gépem felszállt és azon kaptam magam, hogy repülök Afrikába!

Egy számomra idegen világba ahol gyerekek várnak azért, hogy tanítsam, szeressem őket és velük legyek!

Megérkeztem.... És... elkezdődött!!

AFRIKA - KENYA BURAI MISSIO

„Aki egyszer beszippantja Afrika levegőjét, egész életében visszavágyik érezni a szél illatát, az eső ízét, és a perzselő nap melegét”

Karen Blixennek igaza volt!

Ezeket a sorokat írta a „Volt egy farmom Afrikában, című sikerkönyvében, és ez szó szerint igaz! Megéreztem a szél illatát, az eső ízét a nap melegét és ott hagytam egy darabot a szívemből!

Nappal úgy érezzük, mintha fenn élnénk a nap közelébe, a kora reggelek és az esték áttetszők, az éjjelek sötétek és félelmetesek. A holdat szinte meg lehet érinteni a kezünkkel.

Taita Hillsen, a gigászi Kilimandzsáró havas csúcsai alatt, közel az egyenlítőhöz. Ott, ahol az ember elkapja Afrika ritmusát, és ráébred, hogy ugyan ez a ritmusa szíve zenéjének. Itt lehet leckét venni a csendből, nyugalomból. Alkalmazkodni kell a szélhez, a táj színeihez, a szagokhoz, ezek együttesének üteméhez.

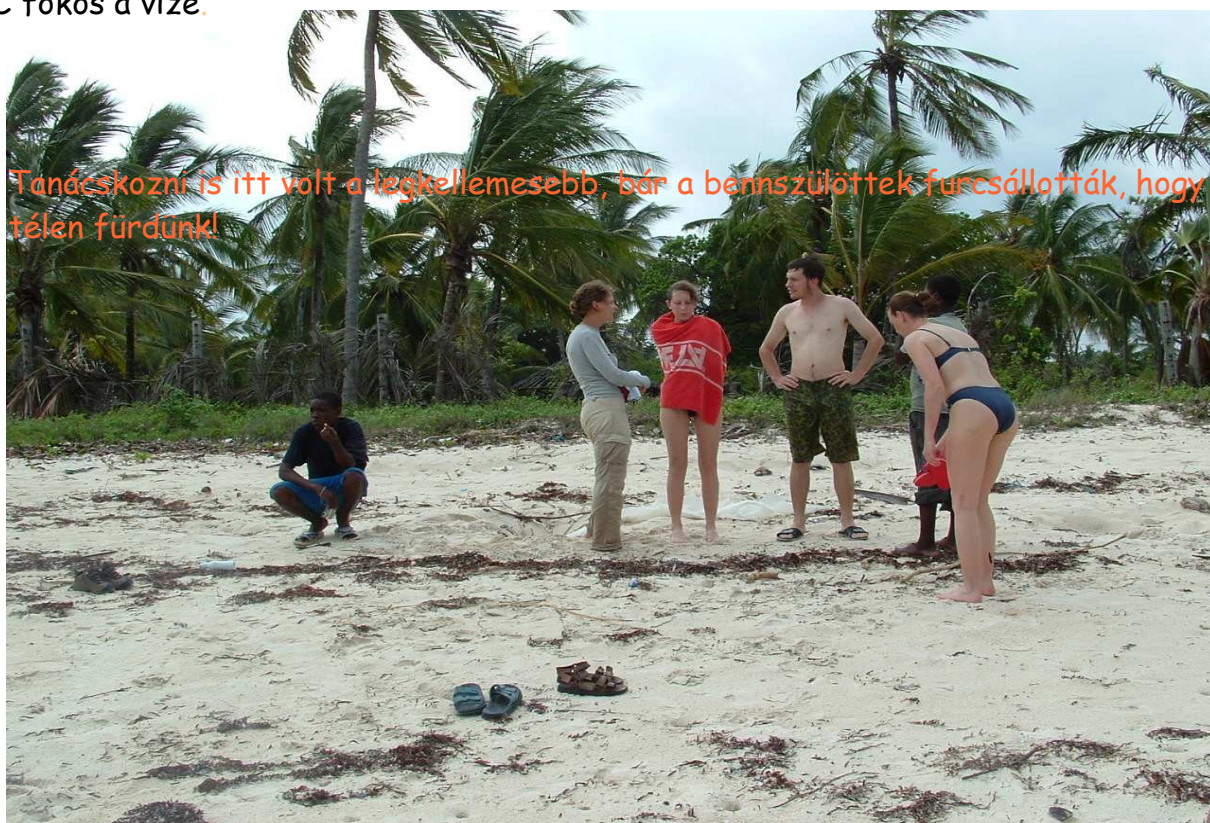
Itt visszaszerezhetjük méltóságunkat, és meg tudjuk mennyit, érünk, mint ember. Amikor ezt megtesszük, újra szabadnak érezhetjük magunkat!

JAMBO, KARIBU KENYA!

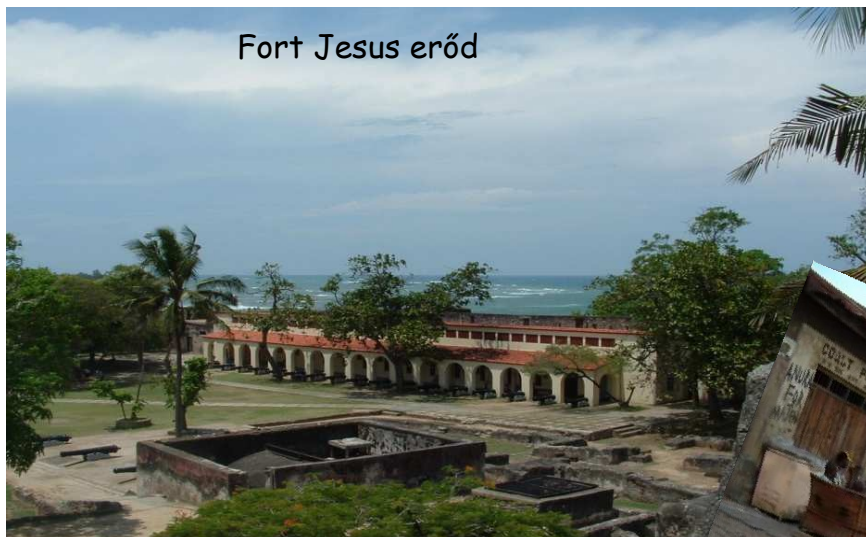
Öt szomszéd, de egy sem barát!

Kenyát Szudán, Uganda, Etiópia, Szomália, Tanzánia veszi körül. A szomszédos országokkal nincs jóban, szerencsére Kenya keleti oldalát az Indiai Óceán határolja, amit turisztikai szempontból nagyon jól ki tud használni. Az ottani Mombassa nevű várost szintén Kenya fővárosának emlegetik. Hiszen Mombassa a legnagyobb vízi kereskedelmi és hajózási pontja Kenyának az 1900-as évek óta. Nem mellékes, hogy az óceán parti városok a turisták kedvelt helyei, és Kenya legnagyobb erődje is ide épült. A Fort Jesus erőd, melyet a portugálok építettek. Az óceán partja gyönyörű vakítóan fehér homok és pálmafák övezik. Télen kb. 25C fokos a vize.

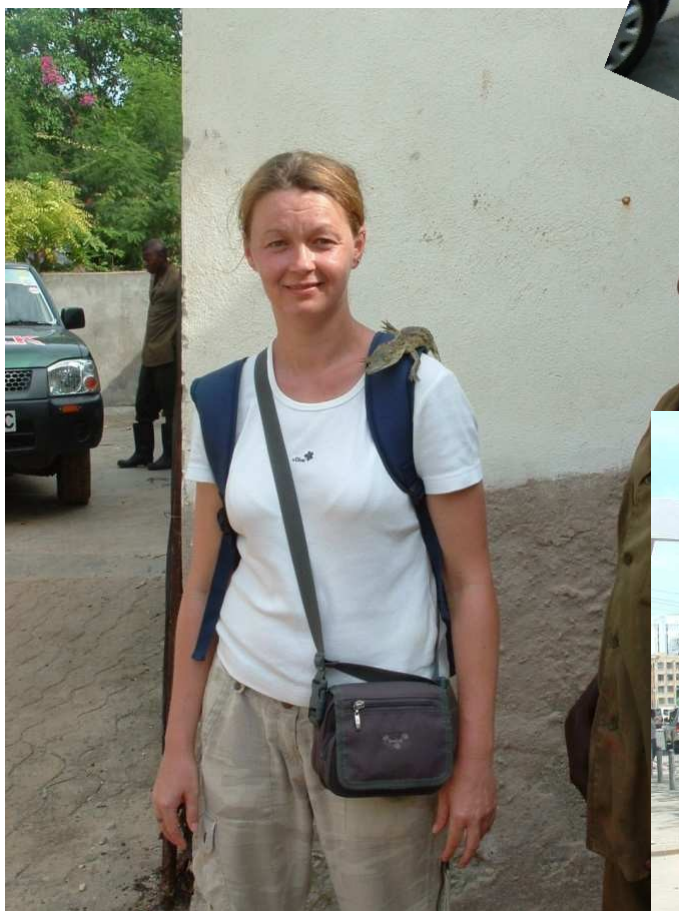

Tanácskozni is itt volt a legkellemesebb, bár a bennszülöttek furcsállották, hogy télen fürdünk!

Fort Jesus erőd

Mombassa

Miután megérkeztem, a Jomo Kenyatta nemzetközi repülőtérre, ahhoz, hogy eljussak Taitára végig, kell autózni Nairobiban. A város szívében, van a buszállomás,

ahol fel lehet szállni a buszra, ami a szélrózsa minden irányába elvisz. Mármost ahol egyáltalán van út, mert ilyen nem sok van.

Nairobi nagyon vegyes, hiszen van szép európai negyede is de, leginkább nyomor negyedeket lehet látni. A buszok sem európaiak, nincs ablaküveg, rozogák és legfőképpen félelmet keltenek az utazás minden pillanatában. De végig az úton ez feledésbe merül, mert a táj, a levegő, a ránk nehezedő vöröses por olyan mintha egy mesébe csöppentünk volna. Olvastunk már erről de, amikor saját szemünkkel látjuk, és érezzük.....

Meleg van, fáradt vagyok 18 órája úton, már éhes és szomjas vagyok, de csak ámulok, és némán tűröm, ahogy a por megtelepszik a bőrömmön, szinte csípi a szél az arcom, mert valami olyan érint meg legbelül, amit még soha nem éreztem. Ott ültem a buszon, és rájöttem, kiléptem egy világból és egy másikba érkeztem. És végre eljutott a tudatomig, hogy magam mögött hagytam a civilizációt, a városok zaját, rohanását, annak minden luxusát és a természet gyermekévé válhatok.

Az úton, ami Voi felé vezet, és 6 órás csak egy megálló van. Ez a busz Nairobi és Mombassa között jár naponta egyszer, mivel közel 9 órás út.

De ez a 6 órás út vadregényes tájon vezet végig, ahol Kenya káprázatos sokszínűsége mellett látni lehet a mind az öt nagyvadat (Big Five) amiről Kenya

híres. Egy ilyen úton Afrika végtelen fennsíkjainak szépsége, az ősi kultúrák, és a bennszülöttek örökségeivel utazunk együtt.

Voiba érkezvén már kellőképpen kimerült, szomjas és poros vagyok. Úgy gondoltam végig az úton, hogy egy városba érkezünk, és hozzá fantáziáltam az európai városok képét. Azonban amikor megérkeztünk, először szóhoz sem jutottam a látványtól, és csak utána jött a rémület érzése. Azt hittem én is, hogy megérkeztem, valamelyik utcában (bár itt olyan nem létezik) ott lesz az árvaház, ami az úti célom vége.

És nem!

Innen még az a bizonyos jármű, amit Matatunak hívnak, az visz fel Burába, ahol az árvaház és 2 hónapos tartózkodási helyem lesz.

Már Voi is ijesztő, mi vár rám ott?

Ezek a kétségbe esés első gondolatai voltak, hiszen nem egész 24 óra leforgása alatt egy teljesen más, számomra idegen világba csöppentem. Amiben társult a szépség, és a borzalom egyaránt! De rájöttem, itt nem kellene válaszok a kérdéseinkre, sőt talán kérdések sem mely eredményhez vezet, itt Afrikában olykor az élet más utat talál a megoldáshoz.

A Matatuk félelmetes járgányok, náluk csak a driverek, akik füvet rágnak és nincs vezetői engedélyük, és maga az utazás körülményei rosszabbak. Kecskék és egyéb állatok között, alatt, mellett ülve, úttalan utakon átvezet, egy 2 órás hegyi rémület fel Burába, a faluba. Mikor ott kiszálltam, és megláttam a falut, az árvaházat, sírva fakadtam. Pedig akkor még azt hittem, hogy majd jót eszek, mert éhes voltam, letusolok és pihenek. Ebben a pillanatban szakadni kezdett az eső, a sok sárga por, sárként folyt le rólam, húztam a 47 kilós bőröndöm még vagy 600 métert a házig, amiben a saját dolgaim mindössze pár kilót tettek ki a többi a gyerekeknek vittem, és amikor beléptem a szobámba és megláttam a szobatársam....

Összeomlottam!

Társtalannak éreztem magam, félelmetes erővel tört rám a kétségbeesés és a magány! Hol a szobám? Hol az ágyam a tv-m? Telefonálni akartam a barátnőmnek, de eszembe jutott, hogy nincs áram csak ritkán a faluban, és vészhelyzetre kell a telefon!

Éppen vacsoraidőre érkeztem és vendéglátóim látva az állapotom, nem is nagyon mutatkoztak, csak az apáca hozta be a vacsorám. A nemzeti ételüket készítették nekem, Ugalit (sós vízben főtt kukoricadara) ami egyébként a mindennapi ételük is, hiszen pár fillérből megvan, és csak ezt tudják megfizetni. Ehetetlen! Elgondolkodtam azon, hogy lehet a leggyorsabban hazajutni innen, nincs áram, vezetékes víz, és bármilyen furcsa is, de ijesztő volt, hogy mindenki fekete. Ezt is nehéz megszoknia a szemnek. A szegénység új fogalmat nyert gondolataimban, és mivel nagyon fáradt voltam ezen, gondolatokkal aludtam el ruhástól, éhesen, koszosan. Másnap napsütésre ébredtem, és amikor kimerészkedtem a szobámból, megláttam azt, amiért jöttem.

A gyerekeket!

Örültek Nekem, és bár előző nap meglehetősen hisztis viselkedésem volt, nem számított Nekik, egyszerre üdvözöltek és örültek Nekem.

Salama Mosóka!

Szégyelltem magam, a szívem majd meg szakadt, ebben a pillanatban elfelejtettem a civilizációt, áramot, fürdőszobát és csak a gyerekeket láttam, a tájat, és éreztem, ahogy a szeretetük megérint. Könnyeztem, de ezek már örömkönnyekek, voltak, azért, hogy itt lehetek velük, köztük élhetek egy ideig.

Nagyon nehéz időszak következett, nekiláttam, amiért jöttem. Tanítani, bár eszközök nem voltak, sem iskola, sem óvoda, a gyerekek vadak voltak, nem tudtak

szocializálódni. Egy apáca és egy asszony dolgozott a gyerek mellett és Én. A 2 hónapostól a 16 évesig éltek itt gyerekek. Maláriások és alultápláltak voltak. Egy gyerek élelmezésére 2500 Ft, jut, egy hónapra. Rájöttem, hogy nem hagyományos módon kell tanítani őket és a legfontosabb, hogy nem elég csak tanítanom.

Körbenéztem és ráébredtem, meg kell tanítanom a szeretetet, a játék élvezetét, a higiénit, építeni kell, a földeken segítenem, és az ő módszereikkel, nem a civilizált világgal. Nekem mindez nagyon új volt, és voltak hullámvölgyeim, éheztem, a lelkem megtelt fájdalommal, sajnálattal, de amikor meséltem, főztem és az alapítvány segítségével mely itt nagyon sokat ért, hozzáláttam a munkához, megteremteti azt, ami minimálisan élhetővé teszi ezeknek a gyerekeknek a mindennapjait, az, mérhetetlen örömmel töltött el.

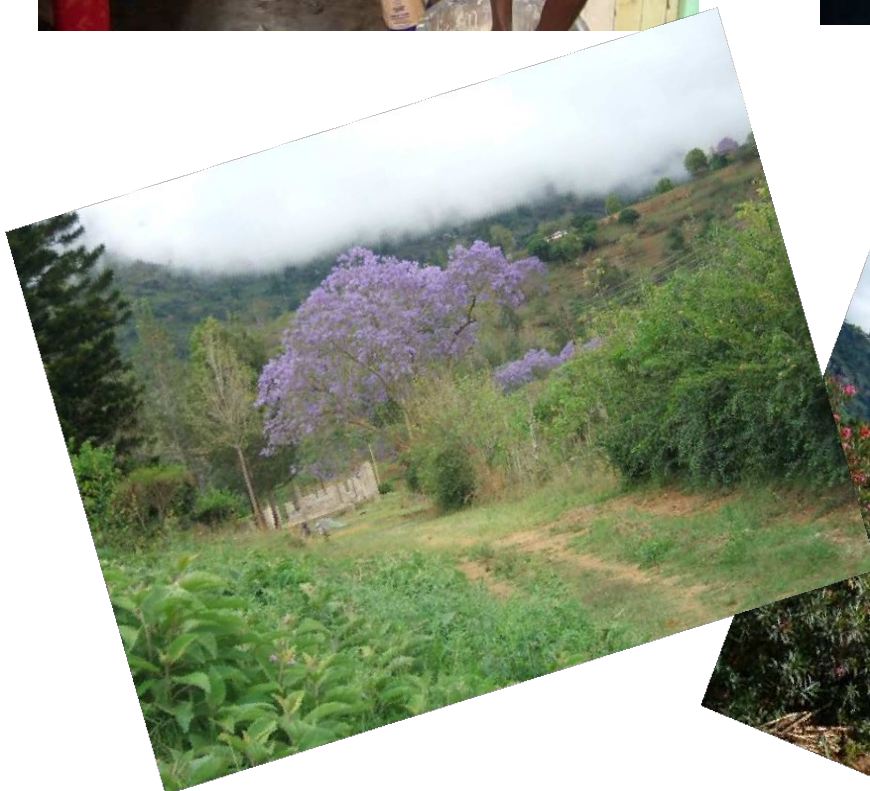
Kifestettem a gyerekszobát, konyhát, óvodát építettünk, szüreteltem kapáltam, tanítottam, játszottam, de ami itt a legfontosabb ezeknek az árva gyerekeknek SZERETTEM Őket. A vadságukból megszeliődtek, a szeretet olyan erőt adott nekik és az, hogy érezték törődnek velük, hogy egyre kevésbé betegedtek meg. Innentől felelős lettem értük!

Ahogy telt az idő, már a bennszülöttek is befogadtak, sem a falu, sem a város nem volt ijesztő, sőt kedveltem bematatuzni a városba, szerettem piacozni, beszélgetni az emberekkel. Megértettem a kultúrájukat, életüket. Már Ők sem a fehér embert látták bennem, egyre több barát vett körül és nem maradt már idegen a környéken. Amerre mentem mindenhol a Habari Gani? (hogy vagy?) hangzott felém és bátran kérdeztem én is vissza. Már nem féltem az emberektől, a sötétől, ismertem az éjszaka zajait, tudtam, mikor van 1 perc az esőig, mit lehet megenni, és mit nem. Felvettem a kultúrájuk egy részét, kézzel ettem, ahogy ők is, viszont én is adtam a mi kultúránkból azt, ami szükséges. Kézmosás, esti mese mindennap, és a jó éjt puszi!! Kenya kultúrájában nem hagyomány a puszt, náluk egy speciális kézfogás helyettesíti azt. Sokat tanultunk egymástól, ez minden nap boldogabbá tett mindenkit, és oly távolinak tűnt már az érkezésemkor rám nehezedő pánik, félelem ettől a világtól.

Coelho szerint, a legfontosabb találkozásokat a lelkek, előre megbeszélik egymással és akkor még a testek nem is, találkoztak.

Így volt ez az én életemben is mielőtt kimentem volna Kenyába.

Legértékesebb az emberi segítség!

Nekem, mint önkéntesnek az árvaházban eltöltött idők, életem egyik legnagyobb élménye volt, ahol megtanultam, mi az életben a legfontosabb, miért érdemes élni és talán meghalni is!

Ez nem más, mint az önzetlen SZERETET!

Mint minden önkéntesnek meg kell küzdenünk olyan élethelyzetekkel, amiket nem is ismerünk igazán. Az éhezés, a nélkülözés a betegségek, az a fajta szomorúság és fájdalom a lelkünkben, amik mint egy vírus szép lassan a kint töltött idő alatt beszivárognak a bőrünkön át a lelkünkig, mélyen beleégnek a szívünkbe. Ezt hordozzuk egy életen át, néhányszor arra ébredünk itthon az ágyunkban, hogy nevén szólítjuk a gyerekeket, nincs nap, ünnep, amikor ne imádkoznánk még mi, nem istenhívők is értük.

Mert nem csak kultúrát, de olyan szeretetet kaptam, tanulhattam meg tőlük, ami a mi beteg társadalmunkban már szinte nem is létezik.

Coelho szerint mindenkinek van egy Zahírja!

A Zahír egy látható, jelenlévő valami, amit nem lehet nem észrevenni. Valami vagy Valaki, amivel vagy akivel, ha egyszer kapcsolatba kerülünk, lassacskán elárasztja az elménket, míg végül már semmi másra nem tudunk gondolni.

Ez lehet: Szentség, vagy Örület!

Mindenki életében létezik, csak nehéz rátalálni.

Milyen furcsa, szerencsés vagyok Én megtaláltam. Itt Afrikában, Kenyában a Taita hegység vadregényes és mérhetetlenül szegény, falujában, Burában.

Egész Afrikát, de legfőképpen azt a gyerekeket, akik nem ismerhették meg milyen az anyai ölelés, szeretet, milyen érzés, ha megpusztilják, átölelik, vigasztalják.

Minden gyermeket szerettem, de mint minden önkéntesnek nekem is megvolt az a gyermek, aki a szívemhez nőtt, akivel különlegessé vált a kapcsolatunk, és akit sikerült el is kényeztetnem.

Ő Péterke!

Alapítványunk a Taita alapítvány hosszú évek óta folyamatosan dolgozik értük kint és itthon is. Ez a sok munka, és a kint töltött kemény idő meghozta eredményét. Az életkörülményeik javultak, az orvosi ellátásra és élelmezésre folyamatosan tudunk anyagi forrást biztosítani. Megtanulták, szeretni egymást, játszani és boldogabban élni. Én is, aki valamilyen módon részese lehetek ennek! Sokan itthonról segítik a munkát, Én személy szerint szívesen tartózkodom kint, és élek velük. Ma már meg sem tudnám mondani ki tanult kitől, ki tanított kit, egyet viszont biztosan tudok az életem megváltozott, az értékrendem átalakult, más ember lettem. Az önzetlen SZERETET szó teljesen új értelmezést nyert az életemben, sok mindent másképp látok és értékelek. Afrika gyönyörű és egyben fájdalmas a léleknek és a szemnek!

Ez sajnos megvisel mindenkit, testileg és lelkileg is, de ahogy az elején idéztem Karen Blixent, Én mélyen beszippantottam Afrika ízét.

ASANTA SANA KENYA!

